

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΟ πρωινό Δευτέρας με ζέστη, υπερβολική ζέστη για προχωρημένο φθινόπωρο, και η Σάρλοτ Μπεκ επρόκειτο να βιώσει το ένα και μοναδικό πραγματικά δραματικό γεγονός που της είχε συμβεί στη μέχρι τότε ζωή της. Δεν ήταν έτοιμη γι' αυτό. Ούτως ή άλλως, δεν ένιωθε έτοιμη για τίποτα.

Όπως όλες τις καθημερινές, προσπαθούσε να κουμαντάρει μια μικρή, ετερόκλητη ομάδα προχωρώντας στη Χιθ Στριτ. Έσπρωχνε ένα καρτσάκι που φιλοξενούσε τη Λούλου, η οποία ήταν δέκα μηνών. Στ' αριστερά της, ο ηλικίας δυόμισι ετών Όσκαρ έκανε πατίνι. Γύρω από τον δεξιό καρπό της ήταν τυλιγμένη η μία άκρη του λουριού που κατέληγε στο κολάρο ενός μαύρου κουταβιού Λαμπραντόρ με το όνομα Σούκι. Τα πάντα έμοιαζαν βυθισμένα μέσα σε ομίχλη, αλλά δεν ήταν πραγματική ομίχλη. Ήταν η θολούρα της κόπωσης που είχε θρονιαστεί για τα καλά στον κόσμο της Σάρλοτ τους τελευταίους έξι μήνες. Η Λούλου δεν κοιμόταν τις νύχτες. Φώναζε και τσίριζε και τίποτα δεν την ηρεμούσε, τίποτα απ' όσα είχε δοκιμάσει η Σάρλοτ, τίποτα απ' όσα συνέστηναν οι ειδικοί.

Αντιθέτως, η Λούλου κοιμόταν στη διάρκεια της μέρας. Κοιμόταν και τώρα γαλήνια κάτω από την κουβερτούλα

του καροτσιού της, με μια πιπίλα σφηνωμένη στο στόμα της. Κάθε τόσο, η Σάρлот έγερνε για να της ρίξει μια ματιά. Έδειχνε ήρεμη, ίδια με αγγελούδι. Δύσκολα θα μπορούσε να πιστέψει κάποιος πως εκείνο το απαλό προσωπάκι με τις μακριές βλεφαρίδες και τα ροδαλά μάγουλα είχε προκαλέσει τόσο μεγάλη ζημιά σε μια ενήλικη γυναίκα. Η Σάρлот ένιωθε να πονά από την κούραση. Τα μάτια της έτσουζαν, το δέρμα της την τραβούσε, οι αρθρώσεις της της έδιναν σουβλιές. Ήταν μόνο τριάντα ενός ετών. Δεν γινόταν να έχει αρθριτικά από τώρα, σωστά; Μπορούσε η έλλειψη ύπνου να βλάψει τα οστά; Μάλλον ναι.

Καθώς το μικρό, άτακτο караβάνι της ανέβαινε τον λόφο, η Σάρлот είχε τον νου της σε όλα όσα θα μπορούσαν να πάνε στραβά. Η Σούκι δεν ήταν ακόμη κατάλληλα εκπαιδευμένη. Η Σάρлот σκόπευε να της μάθει να κάθεται στα πίσω πόδια όταν ήθελε να ζητήσει κάτι και, γενικά, να υπακούει στις εντολές, όμως δεν είχε βρει τον χρόνο. Υπήρχαν τόσα που θα μπορούσε να κάνει. Για παράδειγμα, να ορμήσει ξαφνικά προς το μέρος κάποιου άλλου σκυλιού, ή να τρέξει για να το αποφύγει, και να τους παρασύρει όλους μαζί μέσα στην κυκλοφορία του δρόμου. Παρότι ήταν απλώς ένα κουταβάκι, θα μπορούσε να γίνει κακός μεπλάς για την ιδιοκτήτριά της. Αλλά και ο Όσκαρ πάνω στο πατίνι του αποτελούσε μόνιμο κίνδυνο τόσο για τον εαυτό του όσο και για τους άλλους. Για εκατοστή φορά, η Σάρлот συλλογίστηκε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να του αγοράσει κράνος. Τι θα συνέβαινε αν έχανε την ισορροπία του και προσγειωνόταν με το κεφάλι; Μα τι μάνα ήταν, επιτέλους; Φαντάστηκε γεμάτη άγχος τους πιθανούς τίτλους των εφημερίδων: «Σκύλος παρασύρει οικογένεια στις

ρόδες των αυτοκινήτων», «Νήπιο σκοτώνεται από πτώση με το πατίνι του. Η μητέρα συνελήφθη».

Σήμερα το πρωί, καθώς προσπερνούσε το ένα μετά το άλλο τα μαγαζιά, ένιωθε πως αόρατα μάτια την κοίταζαν επικριτικά. Στις καφετέριες, νεαρές μητέρες κάθονταν ανά δύο συζητώντας, λες και η μητρότητα ήταν μια εύκολη και απολαυστική επιλογή τρόπου ζωής. Και μόνο στη σκέψη να επιχειρήσει να καθίσει σε μία από αυτές μαζί με τον Όσκαρ, τη Λούλου και τη Σούκι, την έπιανε ημικρανία.

Πέρασε μπροστά από ένα κατάστημα παιδικών ρούχων με την επωνυμία Mamma Mia. Ο Όσκαρ σταμάτησε το πατίνι του λίγο προτού εμβολίσει τη βιτρίνα.

«Ρομπότ είναι αυτό;» ρώτησε κοιτάζοντας την κούκλα με τα άψυχα μάτια, που είχε το ύψος παιδιού και φορούσε ένα τζάκετ αξίας 87,50 λιρών.

«Όχι», είπε η Σάρлот. «Είναι μια...» Σταμάτησε διστακτική. Πώς να του το εξηγούσε; «Είναι ένα είδος κούκλας για να δείχνει τα ρούχα». Πίσω από τις κούκλες της βιτρίνας, η Σάρлот διέκρινε μια γυναίκα με ακριβό ροζ μπουφάν μαζί με δύο παιδιά, ένα αγόρι το οποίο έδειχνε να είναι στην ίδια ηλικία με τον Όσκαρ κι ένα κορίτσι λίγα χρόνια μεγαλύτερο. Το κορίτσι είχε ξανθά μαλλιά δεμένα αλογοουρά. Η Σάρлот είχε την αίσθηση πως παρακολουθούσε μια παράσταση ανθρώπων που ήξεραν πώς να είναι οικογένεια και διέθεταν τα χρήματα για να το κάνουν σωστά.

Συνέχισαν την πορεία τους. Κατευθύνονταν προς την κορυφή του λόφου, στη Γουάιτστοουν Ποντ, στο Χάμστεντ Χιθ. Στη διάρκεια αυτής της ανάβασης, πάντα η Σάρлот ένιωθε πως αναδύονταν στο φως, δραπετεύοντας από τα σκοτάδια στα χαμηλά, από την κίνηση και τα καυσαέρια

των τετρακίνητων οχημάτων, των οποίων οι κάτοχοι πήγαιναν τα παιδιά τους σε κάποιο από τα δεκάδες μικρά, ιδιωτικά δημοτικά σχολεία που ήταν διασκορπισμένα γύρω από το Χάμστεντ.

Σταμάτησε πάλι, αυτή τη φορά έξω από ένα οδοντιατρείο. Πότε έπρεπε να επισκεφθούν τα παιδιά για πρώτη φορά οδοντίατρο; Κοίταξε τη γυάλινη πινακίδα με τις προσφερόμενες υπηρεσίες. *Πακέτο «Το Χαμόγελο των Στार»*. Αυτό της φάνηκε ότι θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσει. *Αντιστρέψτε τη Φθορά του Χρόνου*. Ακόμη καλύτερα.

Σκέφτηκε τον εαυτό της πριν από δέκα χρόνια στο πανεπιστήμιο – είχε περάσει, στ' αλήθεια, τόσος καιρός; Εκείνα τα τρελά Σαββατόβραδα και τα ξυπνήματα αργά το επόμενο πρωί. Τότε που δεν είχε κανέναν να ταΐσει. Κανέναν που να την απασχολεί εκτός από τον ίδιο της τον εαυτό και την περιστασιακή συγκάτοικο που είχε πει το τελευταίο γάλα. Το βλέμμα της έπεσε στο είδωλό της στο γυαλί. Άραγε, τι γνώμη θα είχε η εικοσάχρονη Σάρлот Μπεκ για την τριάντα ενός ετών Σάρлот Μπεκ που της έλειπε ύπνος, είχε άλυστα μαλλιά και –όπως παρατήρησε ξαφνικά– έναν λεκέ στο μπροστινό μέρος της μπλούζας της; Ανέβασε το φερμουάρ του μπουφάν της για να τον κρύψει.

Συνέχισαν να ανηφορίζουν τον λόφο.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε ο Όσκαρ.

«Εκεί όπου πηγαίνουμε πάντοτε. Στη λιμνούλα. Ίσως κάποια μέρα πάρουμε σκάφος».

«Τι σκάφος;»

«Ένα μικρό ιστιοφόρο». Όμως ακούστηκε κακή ιδέα την ίδια στιγμή που οι λέξεις βγήκαν από το στόμα της.

Και τότε συνέβη.

Ίσα που πρόλαβε να δει μια ασημένια λάμψη, καθώς το αυτοκίνητο πέρασε από δίπλα της, με κατεύθυνση προς τα κάτω.

Πάρα πολύ γρήγορα, σκέφτηκε και στράφηκε προς τον Όσκαρ, το καρότσι και τη Σούκι. Δεν κοίταζε προς τη σωστή μεριά, όμως άκουσε κραυγές, έπειτα έναν ήχο σαν γρατσούνισμα, μετά έναν θόρυβο από τράνταγμα και τσακισμένο μέταλλο και, τέλος, από γυαλί που γινόταν θρύψαλα. Κάρφωσε τα μάτια της στην κατηφοριά. Δυσκολευόταν να συνειδητοποιήσει αυτό που αντίκριζε, καθώς αίφνης όλα ήταν διαφορετικά. Κανείς δεν έκανε την παραμικρή κίνηση και επικρατούσε σιωπή, με μοναδική εξαίρεση ένα κουδούνισμα που ηχούσε από κάπου· συναγερμός ληστείας ή φωτιάς. Εντελώς αναπάντεχα, σαν σε εφιάλη, το ασημί αυτοκίνητο που την είχε προσπεράσει, τώρα ήταν σφηνωμένο στη βιτρίνα ενός καταστήματος. Είχε χωθεί μέσα σχεδόν ολόκληρο. Ένα λευκό φορτηγάκι που ανέβαινε τον λόφο είχε σταματήσει στη μέση του δρόμου, και ο οδηγός του είχε βγει έξω, όμως δεν έκανε απολύτως τίποτα, απλώς είχε σταθεί και παρακολουθούσε.

Η Σάρлот ένιωθε λες και η φυσιολογική καθημερινότητα είχε ραγίσει και η ίδια είχε περάσει μέσα από τη ρωγμή, βγαίνοντας από την άλλη πλευρά, όπου όλα ήταν διαφορετικά και τίποτα δεν είχε πια νόημα. Άρχισε να βαδίζει αργά προς το μέρος της καταστροφής και μετά σταμάτησε. Είχε τη Σούκι· το λουρί ήταν δεμένο γύρω από τον καρπό της. Αλλά είχε ξεχάσει τα παιδιά της. Γύρισε πίσω και γράπωσε το καρότσι. Η Λούλου εξακολουθούσε να κοιμάται του καλού καιρού. Ο Όσκαρ κοίταζε το συμπαραλιασμένο αυτοκίνητο με ανοιχτό το στόμα κι έμοιαζε με καρικατούρα έκπληκτου αγοριού σε παιδικό βιβλίο.

«Έλα», του είπε η Σάρлот κι έπιασε άγαρμπα το δεξί του χέρι με το αριστερό της, ενώ με το άλλο, στο οποίο ήταν δεμένο το λουρί της Σούκι, έσπρωχνε το καρότσι.

Καθώς πλησίαζε, έβλεπε ότι κάποιοι άνθρωποι είχαν σταθεί και κοίταζαν. Δύο γυναίκες είχαν βγει από την καφετέρια. Υπήρχε κι ένας ταχυδρόμος. Όχι, διόρθωσε νοερά τον εαυτό της η Σάρлот, ήταν μια ταχυδρόμος με το χαρακτηριστικό κόκκινο καρότσι της και κρατούσε ένα πακέτο στα χέρια της. Αμέσως μετά, η Σάρлот είδε μερικές φιγούρες να κείτονται στο έδαφος. Μα γιατί κανείς δεν βοηθούσε αυτούς τους ανθρώπους; Ποιος ήταν υπεύθυνος εκεί; Κοίταξε γύρω της. Αυτό που ήθελε ήταν να εμφανιστούν ένστολοι άντρες και να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να αποκλείσουν τον χώρο με ταινία και να πουν σε όλους να σταθούν από την άλλη πλευρά της αποκλεισμένης ζώνης. Όμως δεν υπήρχε κανείς ένστολος, μόνο απλοί άνθρωποι που δεν ήξεραν τι να κάνουν.

Δίπλα της στέκονταν δύο κοπέλες. Η μία με μια δερμάτινη τσάντα κρεμασμένη στον ώμο της.

«Μήπως έχετε κινητό;»

Οι κοπέλες έδειχναν εντελώς σαστισμένες και η Σάρлот επανέλαβε την ερώτηση. Εκείνη με την τσάντα σήκωσε το χέρι της για να δείξει το κινητό που κρατούσε.

«Καλέστε ασθενοφόρο», είπε η Σάρлот. «Εννέα εννέα εννέα».

Κοίταξε την άλλη κι ύστερα έδειξε τα παιδιά της. «Προσέξτε τα για λίγο», της ζήτησε. «Για ένα λεπτό. Θα επιστρέψω αμέσως».

Η Σάρлот έλυσε από τον καρπό της το λουρί της Σούκι και το έδωσε στον Όσκαρ, που εξακολουθούσε να στέκεται

με το στόμα ορθάνοιχτο. «Έχε τον νου σου στη Σούκι για ένα λεπτό. Μπορείς να το κάνεις αυτό;»

Το παιδί ένευσε καταφατικά με σοβαρό ύφος. Η Σάρλοτ στράφηκε κι άρχισε να βαδίζει προς το μέρος του αυτοκινήτου. Μια γυναίκα ήταν ξαπλωμένη η μισή στο πεζοδρόμιο και η μισή στον δρόμο, με τα χέρια ανοιχτά. Το ένα της πόδι ήταν λυγισμένο με τρόπο που δεν φαινόταν σωστός. Η Σάρλοτ γονάτισε δίπλα της και την κοίταξε κατάματα. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το τι έπρεπε να κάνει. Να τη μετακινήσει ή να μην τη μετακινήσει;

«Πώς αισθάνεσαι;» τη ρώτησε.

«Το πόδι μου», είπε η γυναίκα. Τουλάχιστον ήταν σε θέση να μιλήσει.

«Εκτός από το πόδι;»

«Ο σύζυγός μου. Πού είναι ο σύζυγός μου;»

«Το ασθενοφόρο έρχεται», είπε η Σάρλοτ, ελπίζοντας πως αυτό ήταν αλήθεια. Έκανε τον γύρο και πήγε στην άλλη πλευρά του αυτοκινήτου. Ένας ηλικιωμένος άντρας ήταν πεσμένος ανάσκελα. Το βλέμμα του ατένιζε τον ουρανό, χωρίς να ανοιγοκλείνει τα μάτια και χωρίς πραγματικά να βλέπει. Ήταν ο πρώτος νεκρός που αντίκριζε η Σάρλοτ στη ζωή της.

Κοίταξε μέσα στο αυτοκίνητο και διέκρινε έναν άνθρωπο γερμένο μπροστά. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν άντρας ή γυναίκα. Ετοιμαζόταν να ανοίξει την πόρτα, όταν άκουσε έναν ήχο σαν λυγμό. Έστρεψε το κεφάλι της. Ο ήχος ερχόταν από το εσωτερικό του καταστήματος. Μπήκε περνώντας μέσα από τη διαλυμένη βιτρίνα. Άκουσε τα σπασμένα γυαλιά να θρυμματίζονται κάτω από τα πόδια της, κοίταξε το δάπεδο και αντιλήφθηκε πως ήταν το Mamma Mia, το μαγαζί με τα παιδικά ρούχα.

Προχώρησε πιο μέσα και είδε μια φιγούρα να κείτεται στο δάπεδο, η μισή κάτω από τις μπροστινές ρόδες του αυτοκινήτου. Καθώς έσκυψε προς το μέρος της, η φιγούρα βόγκηξε και κινήθηκε, και η Σάρлот ένωσε ξαφνικά έναν ζεστό πίδακα να τινάζεται πάνω της. Είδε πως επρόκειτο για γυναίκα, που από τον ώμο της, ή από κάπου κοντά στον ώμο της, ανέβλυζε αίμα. Πεταγόταν σαν κάποιος να το φυσούσε προς τα έξω κι ύστερα να το ρουφούσε και να το ξαναφυσούσε. Η γυναίκα την κοίταζε κατάματα, και η Σάρлот ήθελε να τρέξει μακριά και να αφήσει να χειριστεί άλλος όλο αυτό το πράγμα.

Είχε μια αόριστη ιδέα για το τι έπρεπε να κάνει. Να πιέσει σε κάποιο σημείο. Ναι, αυτό ήταν. Αλλά σε ποιο; Πίεσε τα δάχτυλά της πάνω στην πληγή, αλλά το αίμα ξεχειλίζει ανάμεσά τους. Δεν ήταν αποτελεσματικό. Έπειτα μετακίνησε το χέρι της λίγο πιο κάτω από την πληγή και πίεσε πάλι, πραγματικά δυνατά. Το αίμα σταμάτησε να αναβλύζει, σαν να είχε πατήσει πάνω σ' ένα λάστιχο ποτίσματος. Πίεσε ακόμη πιο δυνατά, και η γυναίκα άφησε ένα αγκομαχητό.

«Θα πεθάνω;» τη ρώτησε, τρεμοπαίζοντας τα βλέφαρα.

«Έρχεται ασθενοφόρο», της είπε η Σάρлот.

«Η Τζόι», ψέλλισε η γυναίκα. «Και ο Κας».

Ξαφνικά, η Σάρлот συνειδητοποίησε πως αυτή ήταν η γυναίκα που είχε δει πίσω από τη βιτρίνα και πως ο νεκρός άντρας ήταν ο σύζυγός της. Πιθανώς. Και τότε αναρωτήθηκε πού να βρίσκονταν τα παιδιά.

«Είμαι σίγουρη πως δεν έχουν πάθει τίποτα», την καθησύχασε η Σάρлот. Ωστόσο κοίταξε γύρω της σχεδόν έντρομη γι' αυτό που ενδεχομένως θα αντίκριζε.

Εκεί, σε μια γωνιά, ήταν τα δύο παιδιά, ζαρωμένα στο

δάπεδο, με μάτια παγωμένα από το σοκ. Η Σάρλοτ ένιωσε πως έπρεπε να κάνει κάτι, αλλά φοβόταν να αποτραβήξει το χέρι της. Ξαφνικά αντιλήφθηκε αναταραχή γύρω της, είδε στολές, νέους άντρες και γυναίκες μέσα σε θολούρα. Κάποιος της έκανε ερωτήσεις με δυνατή φωνή, όμως εκείνη δεν μπορούσε καν να σκεφτεί. Την απομάκρυναν από την ξαπλωμένη γυναίκα, η οποία εξαφανίστηκε κάτω από ένα μπουλούκι διασωστών. Η Σάρλοτ έκανε ένα βήμα πίσω και τα γυαλιά θρυμματίστηκαν πάλι κάτω από τα πόδια της. Κοίταξε τα δύο παιδιά που εξακολουθούσαν να είναι ζαρωμένα στο δάπεδο και σήκωσε τα χέρια με μια κίνηση παραίτησης.

Θυμήθηκε τα δικά της παιδιά και διέσχισε προσεκτικά το κατεστραμμένο κατάστημα. Παντού υπήρχαν άνθρωποι με στολές. Κάποιοι την κοίταζαν παραξενεμένοι. Βγήκε έξω, νιώθοντας πάνω της το φως του ήλιου, και άκουσε επιφωνήματα έκπληξης. Σάστισε και αναρωτήθηκε για ποιο λόγο, ύστερα κοίταξε τα ρούχα της, που ήταν διαποτισμένα με άλικο αίμα, και κατάλαβε πως ο λόγος ήταν η ίδια.

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ ΝΤΑΡΕΝ Σάιμονς είχε κλείσει μόλις δύο μήνες σε αυτή τη δουλειά. Το πιο σοβαρό ατύχημα στο οποίο είχε κληθεί μέχρι τώρα ήταν όταν μια μπετονιέρα είχε πετάξει έναν νεαρό από το μηχανάκι του. Όμως δεν είχε σκοτωθεί, είχε σπάσει απλώς το πόδι του. Αυτό εδώ ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό. Κοίταξε γύρω του το μακελειό με δέος. Ήταν σαν τους εφιάλτες που φέρνει ο πυρετός: οι μπλε φάρoi να αναβοσβήνουν, το ασημί αυτοκίνητο να έχει εισχωρήσει μέσα στο κατάστημα, τα θραύσματα του σπασμένου γυαλιού να αστραποβολούν στο πεζοδρόμιο, το σώμα που εξακολουθούσε να είναι παγιδευμένο μέσα στο στραπατσαρισμένο όχημα. Δεν έμοιαζε πραγματικό, όχι περισσότερο πραγματικό από την κούκλα της βιτρίνας σε ύψος παιδιού, που έστεκε ατάραχη ανάμεσα στα συντρίμια. Είδε ένα σώμα να το σηκώνουν πάνω σ' ένα φορείο. Μια γυναίκα οδηγούσε δύο μικρά παιδιά σ' ένα αυτοκίνητο που περίμενε. Είδε αίμα στο πεζοδρόμιο. Κι άκουσε κάποιον να κλαίει, σπαρακτικά και δυνατά.

«Αστυφύλακα Σάιμονς. Ντάρεν».

Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και στράφηκε προς τον προϊστάμενό του, υπεύθυνο έρευνας, ο οποίος έδειξε ολόγυρα με μια κίνηση του χεριού του.

«Αυτόπτες μάρτυρες. Πάρε τα ονόματά τους. Προτού εξαφανιστούν».

Ένευσε καταφατικά κι έβγαλε το σημειωματάριό του. Το μολύβι του ταλαντευόταν πάνω στο χαρτί καθώς σημείωνε την ημερομηνία: 3 Οκτωβρίου 2016. Έριξε μια ματιά στο ρολόι του και πρόσθεσε την ώρα: 09.11. Πολύς κόσμος είχε συγκεντρωθεί ήδη πίσω από τις κορδέλες της αστυνομίας και τις ταινίες, ενώ κι άλλοι άνθρωποι κατέφθαναν από τον λόφο, σαν να πήγαιναν σε συναυλία. Μα πώς το έμαθαν τόσο γρήγορα; Σήκωσε ψηλά τα μάτια και είδε πρόσωπα στα παράθυρα των σπιτιών.

Στο πεζοδρόμιο καθόταν μια γυναίκα καλυμμένη με αίμα, κρατώντας ένα λουρί, στην άλλη άκρη του οποίου βρισκόταν ένα μικρό σκυλί. Κάθε φορά που το κουτάβι τάνυζε το λουρί για να κινηθεί, το κορμί της τινάζοταν προς το μέρος του. Γιατί δεν τη φρόντιζε κανείς; Την πλησίασε επιφυλακτικά, σαν να ήταν βόμβα έτοιμη να εκραγεί, κι εκείνη ανασήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε. Το πρόσωπό της ήταν κάτασπρο από την ταραχή, αλλά δεν έδειχνε να έχει πάθει κάτι. Στο καρότσι δίπλα της κοιμόταν ένα μωρό, παρά τον σαματά, με μια πιπίλα σφηνωμένη στο στόμα του και τα βλέφαρά του να τρεμοπαίζουν από κάποιο όνειρο. Ένα μικρό αγόρι με ριγέ φόρμα ανεβοκατέβαινε στο πεζοδρόμιο με ξαναμμένα μάγουλα.

«Έχετε τραυματιστεί;» τη ρώτησε ο Σάμιονς.

Πίσω τους ακουγόταν ο ανατριχιαστικός ήχος ενός ηλεκτρικού πριονιού· προφανώς έκοβαν τις λαμαρίνες του αυτοκινήτου για να απεγκλωβίσουν το σώμα.

«Εγώ; Όχι. Απλώς...» Η φωνή της έσβησε. «Αισθάνομαι ναυτία».

«Αυτό είναι αίμα!» φώναξε το αγόρι. «Αίμα, αληθινό αίμα».

Χοροπηδούσε μπρος-πίσω, ασθμαίνοντας από την προσπάθεια, τόσο έντονη, που έκανε το πρόσωπό του να παραμορφώνεται και τα μάτια του να λάμπουν.

«Μπορώ να σας υποβάλω μερικές ερωτήσεις;» είπε ο Σάιμονς. «Σχετικά με το τι ακριβώς είδατε».

«Δεν είδα απολύτως τίποτα».

«Μα είστε καλυμμένη με αίμα».

Κοίταξε τα ρούχα της σαστισμένη. «Είναι εκείνης. Θα πεθάνει; Πού βρίσκονται τα παιδιά της;»

«Σε ποια αναφέρεστε;»

«Στη γυναίκα στο κατάστημα. Προσπάθησα...»

«Δεν γνωρίζω τίποτα σχετικά», της είπε. «Αν θα μπορούσατε να μου πείτε εσείς τι είδατε...»

«Έγινε μεγάλη σύγκρουση», φώναξε το παιδί. «Ενώ πηγαίναμε προς τη λιμνούλα. Θα αγοράσουμε ένα μικρό ιστιοφόρο σε λίγο καιρό».

«Ας ξεκινήσουμε με το όνομά σας».

«Ονομάζομαι Σάρλοτ Μπεκ», είπε η γυναίκα και ξέσπασε σε λυγμούς. Το λεπτό σώμα της έτρεμε και τα δάκρυα κυλούσαν ποτάμι στο πρόσωπό της.

Εκείνος κάθισε δίπλα της στο πεζοδρόμιο και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. Το μικρό αγόρι έπαψε να χοροπηδά και ζάρωσε κοντά της.

«Θα φύγει με το πλύσιμο», της είπε. «Μην κλαις, μαμά».

«Βρισκόμουν στην αποθήκη», είπε η ιδιοκτήτρια του Mamma Mia. Η φωνή της ράγισε. Άγγιζε συνεχώς το πρόσωπο και το κορμί της, σαν να έλεγχε αν είχε τραυματιστεί.

«Έφαχνα για...» Σταμάτησε. «Υποθέτω πως δεν έχει σημασία τι ακριβώς έφαχνα».

«Δεν είδατε, λοιπόν, τίποτα;» τη ρώτησε ο Σάιμονς.

«Νόμιζα πως ήταν σεισμός. Ή βόμβα. Σκέφτηκα πως θα πέθαινα». Κάρφωσε το βλέμμα της στον αστυφύλακα. «Σύρθηκα κάτω από το τραπέζι», πρόσθεσε. «Δεν προσπάθησα να βοηθήσω. Απλώς κρύφτηκα».

«Αυτό είναι απολύτως φυσικό», της αποκρίθηκε.

«Ήταν και κάποιος άλλος μαζί του στο αυτοκίνητο».

«Σίγουρα;»

«Ένας άντρας. Φορούσε καπέλο, νομίζω. Συνέβη τόσο γρήγορα, όμως τον είδα πολύ καλά. Εξαφανίστηκε; Αυτό είναι παράξενο, σωστά;»

«Υπήρχε κάτι παράξενο σε όλο αυτό το συμβάν».

Ο Σάιμονς κοίταξε τον άντρα που του μιλούσε. Ήταν γεροδεμένος, με τα μαλλιά του κομμένα κοντά, και φορούσε τζιν παντελόνι και χοντρό πράσινο τζάκετ.

«Ασφαλώς και ήταν παράξενο», είπε ο αστυφύλακας. «Ένα αυτοκίνητο μπήκε μέσα σε κατάσταση. Δεν συναντάς εύκολα κάτι πιο παράξενο από αυτό».

«Δεν το εννοούσα έτσι. Ήταν σαν το αυτοκίνητο να είχε μείνει ακυβέρνητο. Περισσότερο έδινε την εντύπωση ότι απλώς κυλούσε στην πλαγιά του λόφου, ανεξέλεγκτο».

«Κυλούσε; Τι θέλετε να πείτε;»

«Σας λέω απλώς αυτό που είδα».

«Μπορείτε να μου δώσετε ένα όνομα και έναν αριθμό;»

«ΜακΓκιλ», είπε ο άντρας. «Ντέιβ ΜακΓκιλ». Και εκφώνησε έναν αριθμό τηλεφώνου.

Ο Σάιμονς προσπαθούσε να συγκεντρωθεί. Ο ήλιος ήταν πολύ δυνατός και οι θόρυβοι επίμονοι. Εκείνος ο συναγερμός συνέχιζε να χτυπά, το πριόνι δούλευε ασταμάτητα, οι κόρνες των αυτοκινήτων ηχούσαν από το κάτω μέρος του δρόμου και σε απόσταση ούρλιαζαν σειρήνες. Κοίταξε ερευνητικά τη γυναίκα που είχε απέναντί του, η οποία ονομαζόταν Σάλι Κράους κι έτρεμε ολοφάνερα, σφίγγοντας την καφέ λουστρινένια τσάντα της πάνω στο στήθος, σαν ασπίδα.

«Ήταν φαλακρός», του είπε. «Είχε γείρει μπροστά. Κατά πάσα πιθανότητα υπέστη καρδιακή προσβολή. Συνέβη και στον θείο μου. Έπεσε πάνω σ' ένα δέντρο. Ανακοπή. Είπαν ότι πολύ πιθανόν να μην ένιωσε τίποτα».

Ο Σάιμονς έριξε μια ματιά στις σημειώσεις του. Καθένας είχε δει και κάτι διαφορετικό.

Αναστέναξε.

«Ονομάζομαι Άντριαν Γκρέβιλ και είδα τα πάντα», είπε ο άντρας με το λεπτό, σαν χορδή, μουστάκι στο πάνω χείλος του. «Το αυτοκίνητο ερχόταν κατά πάνω μου. Το απέφυγα για τόσο μόνο». Έδειξε με το χέρι, πλησιάζοντας τον αντίχειρα και τον δείκτη, πως είχε παρά τρίχα διαφύγει τον κίνδυνο. «Πήγε ίσια σ' εκείνο το ηλικιωμένο ζευγάρι. Είδα τον γέρο να τινάζεται στον αέρα, είδα το πρόσωπό του. Θα έπαιρνα όρκο πως κοίταζε κατευθείαν εμένα. Τον άμοιρο...»

«Είδατε καθόλου τον οδηγό;»

«Πολύ καθαρά. Καθόταν σφίγγοντας το τιμόνι. Χαμογελούσε. Δεν ήταν ατύχημα. Το έκανε επίτηδες».

Κάποιοι από τους μάρτυρες έδειχναν απρόθυμοι να απομακρυνθούν. Τριγυρνούσαν κατά ομάδες εκεί γύρω, συζητώντας μεταξύ τους. Ένας από αυτούς, εκείνος με το πράσινο τζάκετ, ο ίδιος που είχε προσέξει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και ότι το αυτοκίνητο ήταν σαν να κυλούσε στον λόφο, καθόταν στο πεζοδρόμιο δίπλα στην καλυμμένη με αίμα Σάρλοτ Μπεκ. Το αγοράκι της παραδίπλα πιπύλαγε το γλειφιτζούρι που του είχε δώσει ένας αστυνομικός, ενώ το μωρό εξακολουθούσε να κοιμάται στο καρότσι του. Εκείνη κοίταξε τον άντρα με μπερδεμένη έκφραση.

«Καλύτερα να πάω σπίτι», είπε.

«Είδα αυτό που έκανες».

«Έκανα ό,τι θα έκανε οποιοσδήποτε άλλος στη θέση μου».

«Με τη διαφορά πως κανείς άλλος δεν το έκανε. Κατά πάσα πιθανότητα θα σου δώσουν παράσημο».

Στάθηκε όρθιος και της άπλωσε το χέρι του για να τη βοηθήσει να σηκωθεί από το πεζοδρόμιο. «Έλα», της είπε. «Ονομάζομαι Ντέιβ. Θα σε πάω σπίτι σου. Άσε με να σπρώχνω εγώ το καρότσι».

Στον διαλυμένο χώρο όπου βρισκόταν άλλοτε το Mamma Mia, μια ομάδα από άντρες με λευκές στολές ανασήκωνε το άψυχο σώμα που είχαν απεγκλωβίσει από το αυτοκίνητο. Ήταν ένας μεσήλικας με κοντοκουρεμένα μαλλιά και μια κρεατοελιά στο δεξί μάγουλο. Φορούσε γκρι παντελόνι και καρό, γκρι-λευκό πουκάμισο, αθλητικά παπούτσια κι ένα ρολόι με μπρασελέ. Το δέρμα του ήταν ωχρό σαν κιμωλία και τα μάτια του διάπλατα ανοιχτά, μ' ένα βλέμμα ανείπωτης έκπληξης.

Τον ξάπλωσαν στο φορείο. Το χέρι του κρεμόταν, και μια

αστυνομικός το έπιασε και το ακούμπησε πάνω στο στήθος του νεκρού.

«Δεν υπάρχει πολύ αίμα», παρατήρησε.

Καθώς απομάκρυναν το σώμα, ένας από τους συναδέλφους της έσκυψε μέσα στο αυτοκίνητο, προσπαθώντας να αποφύγει τα γυαλιά και τα πριονισμένα μέταλλα.

«Κάτι βρήκα», είπε, κρατώντας ψηλά ένα πορτοφόλι.

Η αρχιφύλακας Τζουν ΜακΦάρλαν ψαχούλεψε το πορτοφόλι, αγνοώντας τα μετρητά και τις πιστωτικές κάρτες. Έβγαλε μια άδεια οδήγησης. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία πως ο άντρας στην ξεθωριασμένη και θαμπή φωτογραφία ήταν ο ίδιος που είχε βρεθεί μέσα στο αυτοκίνητο.

«Τζέφρι Ούντο Κέρναν», διάβασε δυνατά. «Μάδεργουελ Ρούντ 10, RM10 9BB». Στράφηκε προς τον Σάιμονς. «Γνωρίζεις μήπως πού είναι αυτό; Βρίσκεται εκτός Λονδίνου;»

«Νομίζω πως είναι στο Ρόμφορντ. Εξαρτάται από το τι εννοείς όταν λες εκτός Λονδίνου. Θέλεις να κανονίσω να πάει κάποιος εκεί;»

Η ΜακΦάρλαν κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Θα πάμε εμείς οι δυο. Τώρα αμέσως, μάλιστα».

Ο Σάιμονς την κοίταξε με αμφιβολία. «Είναι μεγάλη απόσταση».

«Δεν πειράζει. Εδώ υπάρχουν άνθρωποι νεκροί και τραυματίες. Αυτό το καθήκον πέφτει στους δικούς μας ώμους».

Η ώρα ήταν τρεις και μισή το απόγευμα. Ο ήλιος είχε χαμηλώσει ήδη στον ουρανό. Ο δρόμος εξακολουθούσε να είναι

αποκλεισμένος με ταινία και να φρουρείται, περιπολικά και βαν της αστυνομίας ήταν σταθμευμένα στην απέναντι πλευρά. Αλλά το πλήθος είχε αποχωρήσει, το αυτοκίνητο είχε ρυμουλκηθεί και τα θρυμματισμένα γυαλιά είχαν απομακρυνθεί. Η Σήμανση είχε ριχτεί στη δουλειά: έπαιρνε φωτογραφίες, μετρούσε τα ίχνη από το ντεραπάρισμα, συγκέντρωνε κομμάτια από τσακισμένο μέταλλο, ακολουθώντας τους κανόνες και δίνοντας στα πάντα τάξη και νόημα. Το Mamma Mia ήταν πια μια έρημη τρύπα.

Στο μεταξύ, η ΜακΦάρλαν και ο Σάιμονς βρίσκονταν στον Βόρειο Περιφερειακό, κολλημένοι στην κίνηση. Είχαν εντοπίσει το μέρος με τη βοήθεια του δορυφορικού συστήματος πλοήγησης. Ο Σάιμονς είχε πέσει κατά τι έξω. Το σπίτι του Κέρναν βρισκόταν περισσότερο προς την περιοχή του Μπάρκινγκ παρά του Ρόμφορντ, αλλά και πάλι ήταν το ίδιο μακριά.

«Δεν είναι η κατάλληλη ώρα για οδήγηση», σχολίασε ο Σάιμονς.

«Και ποια είναι η κατάλληλη ώρα κατά τη γνώμη σου;» ρώτησε η ΜακΦάρλαν.

«Ίσως γύρω στις τρεις τα ξημερώματα».

Είχαν προλάβει να ψάξουν το όνομα του Κέρναν στον υπολογιστή της αστυνομίας. Τίποτα. Ο Σάιμονς άρχισε να λέει για τη σκηνή του εγκλήματος, να κάνει υποθέσεις σχετικά με το τι θα μπορούσε να έχει συμβεί, αλλά η ΜακΦάρλαν τον σταμάτησε.

«Ας περιμένουμε και θα δούμε», του είπε, και για το υπόλοιπο της διαδρομής συζητούσαν για άλλα πράγματα.

Η διαδρομή διήρκεσε περισσότερο από μία ώρα, προτού τελικά στρίψουν από τον Βόρειο Περιφερειακό στη διασταύρωση του Μπάρκινγκ κι από κει στη Μάδεργουελ Ρόουντ, έναν βοτσαλωτό δρόμο της μεταπολεμικής εποχής, με διώροφα σπίτια κολλημένα το ένα δίπλα στο άλλο. Έμειναν για λίγο ακίνητοι μέσα στο αυτοκίνητο.

«Είναι πάντοτε παράξενη στιγμή», είπε η ΜακΦάρλαν, «όταν ετοιμάζεσαι να χτυπήσεις ένα κουδούνι για να καταστρέψεις τη ζωή κάποιου».

«Ίσως να ζούσε μόνος του», αντέτεινε ο Σάιμονς. «Ή, πάλι, ίσως να μην είναι κανείς στο σπίτι».

«Δεν πρόκειται να το μάθουμε αυτό αν μείνουμε καθισμένοι εδώ», είπε η ΜακΦάρλαν και βγήκαν μαζί από το αυτοκίνητο, παίρνοντας το μικρό μονοπάτι.

Σταμάτησαν δίπλα σ' ένα γκριζό Peugeot που ήταν παρκαρισμένο μπροστά στην είσοδο.

«Φαίνεται πως κάποιος βρίσκεται στο σπίτι», παρατήρησε η ΜακΦάρλαν πιέζοντας το κουδούνι.

Άκουσαν τον ήχο του κάπου στο βάθος, έπειτα βήματα που έρχονταν προς το μέρος τους, και σε λίγο η πόρτα άνοιξε. Η γυναίκα φορούσε φαρδύ, τζιν παντελόνι, λευκή μπλούζα και τirkουάζ ζακέτα που, όπως πρόσεξε η αρχιφύλακας, είχε μικρές τρύπες στο ένα μανίκι. Σκόρος. Κυρίως, όμως, τα μάτια τους στάθηκαν στο πρόσωπό της, που ήταν ανήσυχο και ωχρο, πράγμα που έκανε τα σκουρόχρωμα μαλλιά της να δείχνουν σχεδόν μαύρα λόγω της έντονης αντίθεσης.

«Γνωρίζετε τον Τζέφρι Κέρναν;» ρώτησε η ΜακΦάρλαν, και ο Σάιμονς ένιωσε το στομάχι του να συσπάται ενόψει αυτού που επρόκειτο να συμβεί.

«Είναι ο σύζυγός μου», αποκρίθηκε εκείνη.

«Μπορούμε να περάσουμε μέσα;»

Στην αρχή στάθηκαν αμήχανοι στο καθιστικό και κοίταζαν την κυρία Κέρναν να κλαίει. Η ΜακΦάρλαν έγειρε ελαφρά προς το μέρος της και της έδωσε ένα πακέτο με χαρτομάντιλα, που το είχε έτοιμο πάντα για τέτοιες περιπτώσεις. Ο Σάιμονς μπήκε στη μικρή κουζίνα, βρήκε ένα βάζο με στιγμιαίο καφέ κι έφτιαξε από ένα φλιτζάνι για καθέναν τους, ρίχνοντας αρκετές κουταλιές ζάχαρη στον καφέ της κυρίας Κέρναν. Η ΜακΦάρλαν κάθισε δίπλα στη γυναίκα και την έπεισε να τον πει.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω», ψέλλισε εκείνη. «Δεν μπορώ. Σκέφτομαι συνεχώς ότι από στιγμή σε στιγμή θα ξυπνήσω».

«Λυπάμαι πολύ», είπε η ΜακΦάρλαν.

«Το φαντάστηκα πως κάτι είχε συμβεί. Αλλά όχι αυτό».

«Τι εννοείτε; Γιατί φανταστήκατε πως κάτι είχε συμβεί;»

«Μα είχα αναφέρει την εξαφάνισή του».

Η ΜακΦάρλαν κοίταξε τον Σάιμονς με έκπληκτο βλέμμα. «Εσύ δεν μου είπες πως...» άρχισε.

«Το έλεγξα», της απάντησε. «Δεν υπήρχε απολύτως τίποτα».

Εκείνη στράφηκε πάλι προς την κυρία Κέρναν. «Πότε το αναφέρατε αυτό;»

«Πριν από τρεις μέρες. Πήγα στο αστυνομικό τμήμα και τους είπα ότι είχε εξαφανιστεί».

«Κάνατε δήλωση εξαφάνισης;»

«Δεν ενδιαφέρθηκαν. Είπαν ότι, κατά πάσα πιθανότητα,

αποφάσισε ξαφνικά να φύγει. Ότι το κάνουν πολλοί άνθρωποι».

«Ωστε, λοιπόν, δεν κάνατε δήλωση».

«Απλώς με ξαπόστειλαν. Δεν ενδιαφέρθηκαν διόλου. Μου είπαν: “Ελάτε πάλι σε λίγες μέρες, αν δεν έχει επιστρέψει μέχρι τότε”. Και να που τώρα... να που τώρα...” Άρχισε πάλι να κλαίει.

«Κυρία Κέρναν, εσείς...»

«Το ήξερα πως δεν θα το έκανε ποτέ αυτό».

«Τι δεν θα έκανε;»

«Είχα πάει να επισκεφθώ την αδελφή μου, και όταν επέστρεψα, εκείνος δεν ήταν στο σπίτι. Σκέφτηκα ότι θα είχε βγει για έναν περίπατο ή για να συναντήσει κάποιο φίλο του. Αλλά η ώρα περνούσε και δεν απαντούσε στο κινητό του. Τελικά δεν επέστρεψε. Τον περίμενα ολόκληρη την επόμενη μέρα, και μετά τηλεφώνησαν από τη δουλειά του για να με ρωτήσουν γιατί δεν είχαν καθόλου νέα του. Τότε ήταν που πήγα στην αστυνομία».

«Έχετε παιδιά;»

Η γυναίκα τύλιξε τα χέρια στο κορμί της, σαν να προσπαθούσε να βρει παρηγοριά. «Τον Νεντ. Είναι στο πανεπιστήμιο, στο πρώτο έτος. Θα πρέπει να του το πω. Μόλις ξεκίνησε τις σπουδές του. Δεν του ανέφερα την εξαφάνιση του Τζεφ. Δεν ήθελα να τον ανησυχήσω. Και τώρα...» Σκούπισε το πρόσωπό της μ' ένα χαρτομάντιλο. Τα μάτια της είχαν πονεμένη έκφραση.

«Ήταν δεμένος με τον πατέρα του;»

«Τσακώνονταν πολύ. Αλλά αυτό συνέβαινε επειδή έμοιαζαν πάρα πολύ».

«Τι δουλειά έκανε ο σύζυγός σας;»

«Πωλήσεις».

«Τι είδους πωλήσεις;»

«Είδη τουαλέτας. Για διάφορες εταιρείες. Πηγαίνει σε πολλά μέρη με το αυτοκίνητο». Σταμάτησε και ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Πήγαινε. Είναι η πρώτη φορά που χρησιμοποιώ παρελθοντικό χρόνο».

«Ναι, καταλαβαίνω», είπε η ΜακΦάρλαν. «Είναι δύσκολο. Αυτό εκεί έξω είναι το αυτοκίνητό σας;»

«Είναι το δικό του αυτοκίνητο. Για την ακρίβεια, το αυτοκίνητο της εταιρείας».

«Έχει κι άλλο; Μήπως ένα ασημί Nissan;»

«Όχι, μόνο ένα αυτοκίνητο έχουμε».

«Το ατύχημα συνέβη στη Χιθ Στριτ. Είχε ο σύζυγός σας επαγγελματικό ή προσωπικό λόγο για να βρίσκεται εκεί;»

«Ταξίδευε για τις ανάγκες της δουλειάς του σε όλη τη χώρα. Δεν γνωρίζω κάτι συγκεκριμένο για το Χάμστεντ».

«Ίσως να είχε κάποιο συνεργάτη εκεί. Ή κάποιο φιλικό πρόσωπο».

«Τι εννοείτε λέγοντας “κάποιο φιλικό πρόσωπο”;»

«Μπορεί να είχε κανονίσει συνάντηση με κάποιον».

«Πάντως όχι με κάποιον που γνωρίζω εγώ. Τι ακριβώς συνέβη;»

Η ΜακΦάρλαν τής περιέγραψε εν συντομία το ατύχημα.

«Σκοτώθηκε κανείς; Εννοώ, εκτός από τον Τζεφ». Ένας δυνατός λυγμός ξέφυγε από τον λαιμό της τη στιγμή που πρόσφερε το όνομα.

«Ένα άτομο σκοτώθηκε επιτόπου. Υπάρχουν και τραυματίες, κάποιοι σε σοβαρή κατάσταση».

Η κυρία Κέρναν έβγαλε ένα μαντίλι από την τσέπη της και φύσηξε τη μύτη της.

«Κυρία Κέρναν, ξέρω πόσο τρομερή είναι για εσάς αυτή η στιγμή. Αλλά είναι ανάγκη να σας κάνω μερικές ακόμη ερωτήσεις».

«Τι είδους ερωτήσεις;»

«Υπήρχαν προβλήματα ανάμεσα σ' εσάς και στον σύζυγό σας;»

«Τι εννοείτε;»

«Αν ο γάμος σας αντιμετώπιζε κάποια προβλήματα».

«Όχι. Τίποτα τέτοιο».

«Ο σύζυγός σας θα πρέπει να έλειπε πολύ. Ήταν δύσκολο αυτό για εσάς;»

«Μερικές φορές. Το αντιμετωπίζαμε, όμως».

«Πώς ήταν τα πράγματα στη δουλειά του;»

«Τα συνηθισμένα. Πολλές οι ώρες, λίγα τα χρήματα».

«Είχε συμβεί κάτι πρόσφατα;»

Η κυρία Κέρναν κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Η έκφρασή της είχε πετρώσει από τη θλίψη, όμως ξαφνικά άλλαξε κι έγινε καχύποπτη. «Τι προσπαθείτε να μου πείτε;»

«Δεν προσπαθούμε να σας πούμε απολύτως τίποτα».

«Υπονοείτε ότι το έκανε μόνος του αυτό στον εαυτό του;»

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο και η κυρία Κέρναν σηκώθηκε να απαντήσει. Η ΜακΦάρλαν πήγε τα φλιτζάνια στην κουζίνα και τα έπλυνε. Κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, παρατήρησε έναν κοκκινολαίμη κουρνιασμένο πάνω σε μια τσάπα μπηγμένη στο χώμα. Πιο πέρα, ο κήπος θύμιζε εργοτάξιο, με μεγάλες πλάκες πεζοδρόμησης στοιβαγμένες στην άκρη.

«Αυτή ήταν ιδέα του Τζεφ», ακούστηκε μια φωνή πίσω της. Η κυρία Κέρναν είχε μπει στην κουζίνα. «Είχε πει ότι

θα ήταν όμορφα να φτιάχναμε ένα αίθριο για να κάνουμε μπάρμπεκιου».

«Έχετε κάποιον που θα μπορούσε να έρθει για να μην είστε μόνη;»

«Θα μπορούσα να το ζητήσω από την αδελφή μου».

«Καλώς».

Όταν βρέθηκαν πάλι στο αυτοκίνητο, κάθισαν για μερικές στιγμές σιωπηλοί.

«Έχω την αίσθηση πως κάτι μας έκρυψε», είπε τελικά ο Σάιμονς. «Νομίζω πως είχαν προβλήματα».

«Όλοι έχουν προβλήματα», σχολίασε η ΜακΦάρλαν.

«Αλλά εδώ τα πράγματα είναι προφανή, σωστά;»

«Αλήθεια; Καλό είναι αυτό. Εξήγησέ το μου κι εμένα».

«Ο Τζέφρι Κέρναν, πεσμένος στη δουλειά του, δυστυχής στον γάμο του, τελικά καταρρέει. Αφήνει τα πάντα πίσω του, περνά δύο μέρες περιπλανώμενος, προσπαθώντας να αποφασίσει ποια λύση θα δώσει σε όλα αυτά. Κι έπειτα μπαίνει σ' ένα αυτοκίνητο και δίνει τέλος. Τόσο απλό».

«Σ' ένα αυτοκίνητο. Όχι στο δικό του».

«Δεν υπάρχει νόμος που να λέει ότι υποχρεούσαι να χρησιμοποιήσεις το δικό σου αυτοκίνητο».

«Στο Χάμστεντ, μιάμιση ώρα μακριά;»

«Χρειαζόταν έναν λόφο».

«Γιατί να χρειάζεται έναν λόφο; Ήταν μέσα σε αυτοκίνητο, όχι σε καροτσάκι του σουπερμάρκετ».

Οι δύο αστυνομικοί κοιτάχτηκαν.

«Όπως και να 'χει», συνέχισε εκείνη, «όλα θα διαλευκανθούν αύριο. Στο μεταξύ, έλεγξε το αυτοκίνητο που οδηγούσε».